

заклучава Селимински следъ единъ прегледъ на невежество, варварство и развратъ, насаждани отъ високо мѣсто въ българскитѣ епархии.

Какъ патриаршията, движена отъ користолюбие и алчностъ, продава епископскитѣ катедри като на търгъ, повишавайки постоянно ценитѣ имъ; какъ кандидатитѣ, винаги гърци, за да успѣятъ да закупятъ мѣстото, което ще имъ донесе после толкова облаги, заемали отъ банкери, търговци, паши и разни фанариоти голѣми суми, разхвърляни после върху народа като владишки берии и данъци; какъ новоизбраниятъ владика пристигалъ въ епархията си, придруженъ отъ хора крайно безнравствени, и бързо гледалъ да си създаде партия отъ градскитѣ и селскитѣ първенци, за да затвърди абсолютната си властъ, да шпионира народа и да преследва — чрезъ доноси предъ пашата, когото е спечелилъ съ подаръци — всички недоволни отъ произволитѣ му: всичко това Селимински описва почти тъй, както го е сторилъ Неофитъ Бозвели въ своята ръкописна „Мати България“ отъ 1846 г. Спонтанното тѣждество на впечатления и на сатирически рисунъкъ говори за вѣрно улучени багри на картината. И еднакво у двамата е отсъствието на всѣки респектъ предъ едно другородно духовенство, което се поставя чрезъ идеи и дѣла въ пълненъ разрѣзъ съ чистата вѣра или народнитѣ нужди. Отъ тамъ и лозунгътъ на тия патриоти: „Гръцкото и фенерското духовенство въ България е неизцѣримъ ракъ, вѣчно гибеленъ за насъ. . . Докато не се изкорени отъ българската земя този плѣвелъ, никой добъръ плодъ нѣма да се произведе тамъ“. По тая точка, изглежда, нѣма никакво разногласие между напредничавитѣ българи.

Общата характеристика се подкрепя навредъ съ добре подбрани и ярки примѣри на неджитѣ, които създаватъ смутъ въ народната душа и будятъ недоволство у съзнателнитѣ граждани. Специално Селимински се спира на дейността на владиката Панаретъ въ Търново, на владиката Неофитъ, неговъ приемникъ тамъ, на владиката Никифоръ въ Пловдивъ, на владиката Игнатий въ Самоковъ, на владиката Паисий въ Видинъ, на владиката Кирилъ, неговъ наследникъ, на владичитѣ въ Ловечъ, Скопие, Съръ и т. н. И навредъ той изтъква тѣхнитѣ голѣми недостатъци като морални личности,